

νεξαρτήτως της τύχης της Κ) πόλεως, ή Ἁγία Σοφία μετὰ της περιοχῆς τῶν παλαιῶν Βυζαντικῶν ἀνακτόρων δὲν ἔπρεπε νὰ περιέλθουν ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν κατοχὴν τῆς Ἑλλάδος, καταργουμένου παντός δικαιώματος τῆς Ὑψ. Πύλης ; Τὰ θλιβερὰ ἐρωτηματικά . . .

*

Ἄν ἡ Τέχνη ἐξημερώνει τὰ ἦθη, ἀπεδείχθη ἔσχατως ὅτι ἐξαγριώνει τὰ πάθη. Ἡ πολιτικὴ διευθύνει τὸ ρύγχος της παντοῦ. Αἱ ἀποδοκιμασίαι κατὰ τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη, καλλιτέχνης τιμώσης τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐν Κ) πόλει καὶ ἐν Ἀθήναις διὰ κομματικούς πολιτικούς λόγους ἐνεποίησαν οἰκτρὰν ἐντύπωσιν. Εὐρέθησαν δεκάδες ὑπελλήνων οἱ ὅποιοι ἠθέλησαν νὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ κομματικά των συμφέροντα καὶ νὰ ἐκδηλώσουν ἀντιλήψεις βανδαλικάς, ὀργιάζοντες εἰς τὸν ναὸν τῆς Τέχνης. Καμμία λέξις δὲν εἶνε ἱκανὴ διὰ νὰ σιγματίσῃ τὰς ἀγρίας σκηνὰς αἱ ὁποῖαι ἔξω τῆς σκηνῆς διεδραματίσθησαν εἰς βάρος τῆς μεγάλης καλλιτέχνης καὶ τῶν ἀνυπόπτων θεατῶν.

*

Τὸ Λαχειοφόρον δάνειον ἔθεσεν εἰς κίνησιν

τὰ πινέλα τῶν ζωγράφων. Τὴν ὁδὸν Σταδίου ἐκόσμησαν τεράστια διαφημίσεις ἑγχρωμοί, παρσστάσεις ἐθνικῆς ὑπ' ἰδέσεως. Αἱ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἀναρτηθεῖσαι ἦσαν ὄντως καλλιτεχνικαὶ καὶ μὲ ἔννοιαν ἐνδιαφέρουσαν. Ἀλλ' ἡ Αἰγυπτιοποίησις τοῦ Εὐζώνου μὲ τὴν ἀπέναντι αὐτοῦ Ἑλλάδα, ὅχι ὁμῶς ἀντιαισθητικὴ ἦτο, ἀλλ' ἡκιστα ἐθνικιστικὴ. Ρυθμὸς Ἀραβικὸς εἰς τὸν Ἑλληνικώτατον τύπον τῆς λεβεντιάς ; Ἐκτὸς ἂν ἤθελε νὰ πρωτοτυπήσῃ ὁ καλλιτέχνης καὶ ἄλλο ἐσκέφθη νὰ κάμῃ καὶ ἄλλο παρυσίασε.

*

Εἰς τὴν πλημμύραν τῶν συναυλιῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλαι μὲν κατ' ἔθιμον δίδονται, ἄλλαι διὰ ὕλικὴν ἐνίσχυσιν, τρεῖς πρέπει νὰ τύχουν ἐξαιρετικῆς μνείας διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀξίαν των. Ἡ τοῦ Τόμπου, ἡ τοῦ Φρημαν καὶ ἡ τοῦ Σαῖν—Σάνς. Τρεῖς μυσταγωγίαι τῆς ἀρμονίας, αἱ ὁποῖαι μᾶς κάμουν νὰ λησμονῶμεν μερικὰ τσαγκρονίσματα προῶρων φιλοδοξιῶν ἢ πτωχῶν ἐπαγγελματιῶν.

ΔΑΦΝΙΣ

Α Ν Τ Ι Λ Α Λ Ο Ι

Ο ΝΕΟΣ «ΟΙΔΙΠΟΥΣ».

Εἰς τὸ «Χειμερινὸν Ἱπποδρόμιον» τῶν Παρισίων ἐπαίχθη ἕνας νέος «Οἰδίπους Τύραννος» τοῦ Γάλλου Σαῖν Ζορζ ντὲ Μπουαλιέ, συγγραφέως τοῦ γνωστοῦ παρ' ἡμῖν «Καρναβαλιῶν τῶν παιγνίων». Ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἡ τοῦ ἀρχαίου ἀριστοῦργήματος, ἀλλὰ τοῦ ἔδωκε ἑκφράσιν μεσαιωνικὴν. γέγενεν ὁ Οἰδίπους μᾶλλον «μυστήριον» ἢ τραγῳδία. Ὑπάρχουν συνε πῶς πολλοὶ ἀναχρονισμοί. Οἱ Οἰδίπους προσφώνει τοὺς αὐλικούς κυρίους». Γίνονται Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, ἡ ὅλη δὲ παράστασις ἦτο «ἀνάγλυφος». Πρωταγωνιστὴς ὁ ἀναμορφωτὴς τῆς σκηνοθεσίας Ζεμιέ. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου ποιήματος δὲ ἔμεινε τίποτε, ὁ τραγικὸς Λαβδακίδης ἐνεφανίσθη σύμφωνα μὲ τὰς ἀντιλήψεις τῆς σχολῆς τοῦ Νατουραλισμοῦ. Τὸ ἔργον, ἂν καὶ θαυματικόν, ἀπέτυχε.

Η «ΘΕΟΔΩΡΑ».

Μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας κινηματογραφικὰς ἐταιρείας τῆς Ἰταλίας ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ κινηματογραφικὴν ἀναπαράστασιν τοῦ γνωστοτάτου δράματος τοῦ Σαρδοῦ «Θεοδώρα». Εἰς τὸ Παριόλι ἕνας ἀπέραντος χώρος διετέθη διὰ νὰ κατασκευασθῶν ἀνάκτορα, ναοὶ καὶ βασιλικοὶ θάλαμοι, μέσα εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἐκτυλιχθῇ τὸ δράμα. Ἐπὶ μῆνας κόσμος ὁλόκληρος ζωγράφων, ἀρχιτεκτόνων καὶ ἡθοποιῶν καταγίνεται εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἡ ὅλη δὲ ἐργασία ἐπιβλέπεται ἀπὸ τὸν κ. Μολμέντι, τὸν γνωστὸν συγγραφέα μεσαιωνικῶν καὶ Βυζαντινῶν μελετῶν

περὶ Βενετίας, ἥδη δὲ ὑφυπουργὸν τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

Αἱ κινηματογραφικαὶ ἑφημερίδες βεβαιώνουν ὅτι ἡ «Θεοδώρα» θὰ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα ἕως τώρα κινηματογραφικὴ προσπάθεια, κατὰ πολὺ ἀνωτέρα καὶ ἀπὸ τὴν περίφημον «Καμπίρια» τοῦ Δ' Ἀννούτσιο.

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΕΙΚΩΝ

Δύο μοναχοὶ Νικοδήμου τῆς σκῆτης Κανσοκαλυβίου τοῦ Ἀγ. Ὁρους ἔχουν κατασκευάσῃ ἐν ἀριστοῦργημα ξυλογλυπτικῆς διὰ τὸ ὅποιον ἐργάσθησαν 5 μοναχοὶ ἐπὶ 15 ἔτη. Ἡ εἰκὼν 70×80 εἶνε συμβολικὴ παράστασις τῆς Καινῆς Διαθήκης παριστώσα τὸ μυστήριον τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας, ὁλόκληρον δηλαδὴ τὴν ὑπόστασιν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Τὸ ξύλον (πύξος) εἶνε μονοκόμματον. Ἀπεικονίζονται αἱ σπουδαιότεραι σκηναὶ τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, τὰ θαυματά του, τὸ μαρτύριόν του. Εἰς τὴν βάσιν ἡ Ἱερουσαλήμ, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν περιθώριον οἱ Ἀπόστολοι καὶ εἰς τὸ κέντρον ἡ Δευτέρα Παρουσία. Μόνον διὰ φακοῦ δύναται τις νὰ ἀντιληφθῇ τὴν γενομένην θαυμαστὴν ἐργασίαν. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν κίνησιν, ὅλα ἔχουν ἑκφράσιν μεγάλην. Ἡ ἐργασία των ἐγένετο μυστικὰ διὰ τὸν φόβον τῆς ἀντιδράσεως τῶν ἄλλων μοναχῶν. Πολλάκις ἀπηλείσθησαν ἕνεκα τοῦ οἰκονομικοῦ ἀδιεξόδου, ἀλλὰ τέλος ἐνίκησαν. Ἐδανεῖσθησαν—διὰ νὰ ἡμποροῦν νὰ ἐργασθῶν—10,000. δρ. Ἡ καλλιτεχνικὴ ἀξία τοῦ ἔργου, μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον, εἶνε ἀνεκτίμητος. Δὲν ἔπρε-

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

πεν ή Κυβέρνησις νά τὸ ἀγοράσῃ διὰ νά τὸ χαρίσῃ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Πινακοθήκην ;

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ

Ὁ σὲρ Τζὼν-Λαβερή, εἰς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων Ἀγγλῶν ζωγράφων, τελειώνει κατ' αὐτὰς ἐν νέον ἔργον του, «Τὴν πτώσιν», ἐν τῷ ὁποίῳ παριστᾷ τὸν δελεασμὸν τοῦ Ἀδάμ.

Ἐν ἀνέκδοτον ἐξυπνότατον ἀποδίδεται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τὸ προοριζόμενον διὰ τὴν προσεχῇ ζωγραφικὴν ἐκθεσιν τοῦ Λονδίνου.

Πολλάκις ὁ σὲρ Τζὼν Λαβερή εἶχε καταλάβῃ τὸν κηπουρόν του ἀποθαυμάζοντα τὸν περίφημον πίνακα. Ὁ θανμασμὸς τοῦ καλοῦ κηπουροῦ ἐκολάκευε κατὰ βάθος τὸν ζωγράφον.

Μίαν ἡμέραν τὸν ἠρώτησε·

— Βλέπω, Μόμπι, νὰ σοῦ ἀρέσῃ αὐτὸ τὸ ταμπλό.

Τότε ὁ κηπουρὸς ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν καὶ εἶπεν·

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔχουν ὥραϊο χρῶμα τὰ μῆλα. Ἀλλὰ μὲ αὐτοῦ τοῦ εἵδους τὶς μηλιές δὲν πηγαίνουν. Φέρουν καρποὺς ποιότητος ποῦ ἀνεκαλύφθησαν μόλις πρὸ τριακονταετίας. Ἀντιλαμβάνεσθε λοιπὸν πολὺ καλὰ. . .

Καὶ ὁ κ. Τζὼν Λαβερή ἀντελήφθη τόσον καλὰ, ὥστε μετέβαλε τελειῶς τὰ μῆλα τοῦ Παραδείσου.

ΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ Χ ΚΑΙ ΑΙ ΑΡΧΑΙΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Αἱ ἀκτίνες Χ θὰ ἠδύναντο νὰ παράσχουν πολυτίμους ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν καλλιτεχνικῶν παραχαράξεων. Ὁ Δρ Ἑλμπρον ἐξ Ἀμστελδοάμου ἐξέθεσεν εἰς τὴν Βασιλικὴν φωτογραφικὴν ἐταιρείαν τοῦ Λονδίνου τὴν ἀνακάλυψιν τὴν ἐπιτευχθεῖσαν διὰ τῶν ἀκτίνων Ρέντγκεν εἰς μίαν Ὀλλανδικὴν εἰκόνα τοῦ 1500 ἐν ᾗ ἀνεκαλύφθη ἡ εἰκὼν ἐνὸς μοναχοῦ γονυπετῶς προσευχομένου. Αἱ νεώτεραι παραχαράξεις ὑποβαλλόμεναι εἰς τὰς ἀκτίνες Χ δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ θεωρηθοῦν πλέον ὥς παλαιὰ ἔργα. Ἐπίσης αἱ ἀκτίνες Χ θὰ ἠδύναντο νὰ διευκολύνουν τὴν ἀνάγνωσιν δυσαναγνώστων παλαιῶν κειμένων.

ΜΙΑ ΣΟΤΗΡΙΣ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ὁ «Ταρταρίνός» τοῦ Δωδὲ συνεπλήρωσε τὸ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς γεννήσεώς του ἢ μᾶλλον τῆς ἐκδόσεώς του. Ἀπθανατίσθη σχεδὸν ὅσον καὶ ὁ ὁμοίος του Δὸν Κιχῶτος. Ἦρχισε δημοσιευόμενος κατ' ἀρχὰς ἐν ἐπιφυλλίδι εἰς τὴν λαϊκὴν ἐφημερίδα «Μικρὸς Ἀγγελιοφόρος» ἀλλ' οἱ ἀναγνώσται εὗρισκον τὸ ἔργον ἡλίθιον καὶ ἡ ἐφημερίς ἠναγκάσθη νὰ τὸ διακόψῃ. Ἡ δημοσιεὺσις ἐγίνε κατόπιν εἰς τὸν «Φιγαρώ».

ΣΥΝΤΟΜΑ

Ἐν ἀπὸ τὰ τελευταῖα Κυριακάτικα φύλλα τῶν «Ταίμς» τοῦ Λονδίνου ἀπετελεῖτο ἀπὸ 152 σελίδας, ἐξ ὧν αἱ 28 περιείχον ὕλην καὶ αἱ 124 ἀγγελίας ἀπὸ τὰς ὁποίας ὑπολογίζεται ὅτι εἰσέ-

πραξαν οἱ «Ταίμς» 124,000 δολλαρίων, ἥτοι ἐν ἑκατομμύριον διακοσίας χιλιάδας δραχμῶν.

— Εἰς τὸν «Mercure de France» ἐδημοσιεύθη μελέτη ἐν ᾗ ὑπεστηρίχθη ὅτι ὁ Μολιέρος ἦτο ἀνορθόγραφος, ὅπως ἦτο καὶ ὁ Ρακίνας.

— Διὰ προσεχῶς θὰ ἐκδοθῇ ἀνέκδοτον ἔργον τοῦ φρονεθέντος ἐν τῷ πολέμῳ υἱοῦ τοῦ Ψυχάρη «Φωναὶ βοῶσαι ἐν ἐρήμῳ» μυθιστόρημα ἐξελισσόμενον ἐν Σαχάρα, ἣν ἐγνώρισεν ὅταν ὑπηρέτει εἰς Ἀλγέριον.

— Ὁ κ. Ἀλμπαλά, ὁ συγγραφεὺς τῆς «Τέχνης τοῦ γράφειν εἰς 20 μαθήματα» ἔγραψεν ἀνεκδοτικὰς βιογραφίας λογίων, ἐν αἷς τοῦ Μωρεᾶ καὶ τοῦ Φαγκέ. Δι' ἀμφοτέρους γράφει ὅτι ἦσαν καφερόβιοι. Ἐκ τῶν ἰδικῶν μας ὁ Μαρτζώκης διημέρευσεν εἰς τὸ καφενεῖον ὅπου ἔγραφε καὶ τὰ ποιήματά του.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ-ΓΕΛΩΤΕΣ

«... πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς *κρεαρκείας*»

Ἀπὸ τὸ ἐπάρκεια ἐγίνε σιτάρκεια. Τώρα κρεαρκεία, αὐριον λαχανάρκεια, ἰχθυάρκεια, ὄσπρι-άρκεια...

«... μὲ σκοπὸ πραγματικὰ *ἀξιοπρόσεκτο*».

Ἡλ. Π. Β. εἰς «Ἀνατολήν»

Ἀπὸ ἐν κύριον ἄρθρον τοῦ «Ἑθνους».

«... τονίσας τὸ κολοσσαῖον τῶν βαρῶν ὑπὸ παροντικὴν ἔποισιν καὶ ἀναπτύξας ὅτι τὰ οἰκονομικὰ προοιονίζονται *ὑπεραίσια*».

*

«... ἰδὼν ἀθουομένους τοὺς *ὀφθαλμεξορύκτας* του».

«Βαλκανικὸς Ταχυδρόμος»

Πρόκειται περὶ ξενοδοχείου.

«... τοῦ ἔφερε μαζί καὶ τὸν *κατάλογο* μὲ τὸ menu...» «Ἐπιθεώρησις» Βαρλέντη.

«Ὁ ἀδελφοκτόνος μετὰ τῆς σχηματισθησῶς μὲνης δικογραφίας θ' ἀποσταλῶσι σήμερον εἰς τὴν εἰσαγγελίαν».

«Ἀνατολή».

Ἀπὸ μίαν εἰδοποίησιν τοῦ «Ἐλευθέρου Τύπου».

«Εἰδοποιεῖ ὅτι *κάμνει* ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀπὸ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς...»

Ἀπὸ περιγραφὴν Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος :

«Ὁ Βενιζέλος ὠμιλοῦσε μὲ ὅλας τὰς αἰσθησεις τοῦ *ἐκτὸς τοῦ στόματος*...»

Ἀπὸ τὰ «Γράμματα» τῆς Ἀλεξανδρείας. «Ὁ Σκληρὸς, *πρὸ λίγες μέρες*...»

«... ἀνοικτὸν ἀγοραῖον ὄχημα ἐν τῷ ὁποίῳ ἐυρίσκετο *ἀπλῶς* ὁ κ. Μωρύ».

«Ἐμπρὸς»

Ἐὰν ὑπάρχῃ ὑπερβασία καὶ *ἐπιβουλισμός*...

«Ἀθηναϊκὴ»

«Ὁ Ἀνατὸλ Φράνς θεῖο *πενταπόσταγμα* κάθε σοφίας...»

«Δογοτεχνία».

Ἀλιεὺς